

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Laodiceea - Numărul Șaisprezece

Jeff Pippenger

2025-12-22

Broj șesnaest

Scuzele mele pentru atâtea cuvinte înainte de a aborda subiectul principal. Doresc să așez la locul lor anumite linii profetice, care sunt piese importante ale logicii pe care intenționez să o folosesc atunci când vom considera în mod direct cartea lui Ioel. Am menționat anterior că termenul ebraic tradus prin „nimicit” în cartea lui Ioel își găsește rădăcinile în metoda sacrificială de ratificare a unui legământ din zilele lui Avraam.

Treziți-vă, bețivilor, și plângeți; și văitați-vă, voi toți băutorii de vin, din pricina mustului; căci vi s-a luat de la gură. Ioel 1:5.

Cuvântul ebraic „cut off” este H3772 și este o rădăcină primitivă care înseamnă „a tăia (de pe, jos sau în două); prin implicație, a distruge sau a mistui; în mod specific, a încheia un legământ (adică a face o alianță sau o învoială, la origine prin tăierea cărnii și trecerea printre bucăți).”

Nimenyereye ko insobanuro ya Strong’s y’ijambo “gucibwaho,” iryita “umuzi w’ibanze,” mu rwego rw’ikibonezamvugo. Ibyo bivuzwe, ugucibwa kujyana n’isezerano na Aburahamu kugaragaza ko umucyo w’isezerano ufatanye n’iryo jambo, kandi uwo mucyo ugashyirwa aharagara ku muzi warwo w’ibanze mu mateka. “Gucibwa” mu rwego rw’amateka y’isezerano ni ikimenyetso cy’ubuhanuzi gishingiye ku mizi yacyo y’ibanze, kandi no mu kibonezamvugo kigaragazwa ko ari umuzi w’ibanze.

Declarația din versetul cinci nu doar arată că ei nu au solia ploii târzii, reprezentată prin „vinul nou”, ci și că ei sunt, „atunci și acolo”, lepădați ca popor al legământului lui Dumnezeu, un popor al legământului care își urmărește „rădăcinile primitive” până la Avraam.

Generationul care a murit în pustie de-a lungul a patruzeci de ani își trăgea rădăcinile originare din Avraam, adică tatăl multor neamuri. Generația care a intrat în Țara Făgăduită împreună cu Iosua își trăgea rădăcinile originare din Avraam. Iudeii care L-au răstignit pe Hristos își trăgeau rădăcinile originare din Avraam. Protestanții care au ieșit din Evul Întunecat și care au fost apoi încercați și trecuți cu vederea ca poporul ales al legământului lui Dumnezeu în 1844 își trăgeau rădăcinile originare din Avraam. Mișcarea millerită filadelfiană, care a intrat în Locul Preasfânt la 22 octombrie 1844, își trăgea rădăcinile originare din Avraam. Mișcarea millerită laodiceană, care a reconstruit Ierihonul în 1863, își trăgea rădăcinile originare din Avraam. Biserica adventistă de ziua a șaptea laodiceană, care este vărsată din gura Domnului la legea duminicală ce va veni în curând, își trage rădăcinile originare din Avraam. Toate aceste generații au împlinit sau vor împlini parabola viei.

Bețivii din Ioel se trezesc și descoperă că au fost lepădați ca popor al lui Dumnezeu și că nu au solia ploii târzii. Atunci contrariul devine adevărat. Aceia pe care Ioel îi identifică drept purtând „cununi de slavă” intră apoi în legământ, sunt pecetluiți și înălțați ca o jertfă de dar. Chiar primul legământ ratificat dintre Dumnezeu și un popor ales a început cu aceeași „tăiere” care este reprezentată la jertfa finală a poporului lui Dumnezeu, care începe la legea duminicală. Tăierea este despărțirea grâului de neghină. Neghina este lepădată și aruncată în foc, iar grâul este legat în snopi împreună ca darul de grâu al primelor roade de la Cincizecime, care este apoi înălțat, „ca în anii de odinioară”.

Există patru locuri care sunt de obicei indicate ca reprezentând legământul lui Avraam. În Geneza douăsprezece, Avraam este „chemat” și i se dă promisiunea că va fi făcut un neam mare. Aceasta nu face parte din legământ, ci este chemarea unei promisiuni. În acel moment, numele lui este Abram, căci unul dintre simbolurile unei relații de legământ este schimbarea numelui. Numele lui Abram este schimbat în al treilea dintre cele patru etape ale legământului.

Căci, atunci când Dumnezeu i-a dat făgăduința lui Avraam, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare, S-a jurat pe Sine Însuși, zicând: „Cu adevărat te voi binecuvânta și te voi înmulți cu adevărat.” Și astfel, după ce a răbdat cu îndelungă răbdare, a dobândit făgăduința. Oamenii, într-adevăr, se jură pe unul mai mare; iar jurământul, spre întărire, este pentru ei capătul oricărei neînțelegeri. De aceea Dumnezeu, vrând să arate și mai din belșug moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Sale, a întărit-o printr-un jurământ; pentru ca, prin două lucruri nestrămutate, în care era cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să avem o puternică mângâiere noi, care am alergat la adăpost ca să apucăm nădejdea pusă înaintea noastră; pe care o avem ca ancoră a sufletului, sigură și neclintită, și care pătrunde dincolo de perdea, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător, fiind făcut Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec. Evrei 6:13–20.

Chemarea a fost făgăduința lui Dumnezeu către Avram, iar El a oferit o a doua mărturie prin „jurământul” care a urmat. „Jurământul” care a urmat a fost întreit. După chemarea unei făgăduințe, care a fost primul pas, al doilea, al treilea și al patrulea pas sunt legământul propriu-zis întreit, făcut de Dumnezeu cu un popor ales. În Geneza cincisprezece, Dumnezeu „taie” în mod formal (stabilește) legământul printr-un ritual dramatic în care numai Dumnezeu trece printre animalele despicate, făgăduind necondiționat țara urmașilor lui Avraam. Țara Făgăduită era reprezentată ca o țară între două râuri: râul Egiptului și râul Eufrat. Primul pas al legământului întreit include o referire directă la simbolismul profetic al celor două râuri și la tot ceea ce este legat de acel simbol. Când inspirația indică râurile Ulai și Hidechel ca evenimente care sunt acum în curs de împlinire, acele două râuri au fost prefigurate în profeția lui Avram. Cadrul se află între cele două râuri ale lui Avram, care, atunci când sunt puse împreună cu cele două râuri ale lui Daniel, alcătuiesc patru râuri, căci glasul lui Hristos este glasul multor ape.

En el mismo día hizo Jehová un pacto con Abram, diciendo: A tu descendencia he dado esta tierra, desde el río de Egipto hasta el río grande, el río Éufrates: los ceneos, los cenezeos, los cadmoneos, los heteos, los ferezeos, los refaítas, los amorreos, los cananeos, los gergeseos y los jebuseos. Génesis 15:18–21.

Țara făgăduită lui Avram era întreaga lume, care este reprezentată în zilele din urmă prin zece împărați, pe când în primele zile ale legământului era enumerată ca zece seminții, nu împărați. Cei o sută patruzeci și patru de mii vor fi în conflict cu întreaga lume. Atunci lumea va fi implicată în procesul de testare al impunerii închinării de duminică de către un guvern mondial unic, sub îndrumarea curvei stacojii din Apocalipsa șaptesprezece, care domnește peste cei zece împărați ai pământului. În cazul lui Avram, simbolul unirii dintre biserică și stat din icoana fiarei este reprezentat prin râul Egiptului, un simbol al meșteșugului de stat, și râul Babilonului, un simbol al meșteșugului bisericesc.

După aceste lucruri, cuvântul Domnului a venit la Abram într-o vedenie, zicând:

Nu te teme, Avrame: Eu sunt scutul tău și răsplata ta nespus de mare.

U Abram u reče: Gospode Bože, šta ćeš mi dati, kad odlazim bez djece, a upravitelj moje kuće je ovaj Eliezer iz Damaska? I Abram reče: Evo, meni nisi dao potomstva; i gle, ovaj koji je rođen u mojoj kući moj je nasljednik. I gle, riječ Gospodnja dođe mu govoreći,

Acesta nu va fi moștenitorul tău; ci cel ce va ieși din însuși pântecul tău îți va fi moștenitor. Și l-a dus afară și a zis: „Privește acum spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri.” Și i-a zis: „Așa va fi sămânța ta.”

Și el a crezut în Domnul; și El i-a socotit aceasta ca neprihănire. Și i-a zis:

Eu sunt Domnul care te-a scos din Urul caldeenilor, ca să-ți dau țara aceasta, s-o moștenești.

Și a zis: Doamne Dumnezeule, prin ce voi cunoaște că o voi moșteni? Și El i-a zis:

Ia-mi o juncă de trei ani, și o capră de trei ani, și un berbec de trei ani, și o turturea, și un pui de porumbel.

Și a luat toate acestea, le-a despărțit în două și a așezat fiecare bucată una în fața celeilalte; însă păsările nu le-a despărțit. Și când păsările de pradă s-au coborât peste trupurile moarte, Abram le-a alungat. Și, pe când soarele era la apus, un somn adânc a căzut peste Abram; și, iată, o groază de mare întuneric a căzut peste el. Și El i-a zis lui Abram,

Să știi cu siguranță că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu este a ei și le va sluji; iar aceia o vor asupra patru sute de ani. Dar și neamul acela căruia îi vor sluji îl voi judeca; și după aceea vor ieși cu mari bogății.

Și tu vei merge la părinții tăi în pace; vei fi îngropat la o bătrânețe fericită.

Dar în a patra generație se vor întoarce aici din nou, căci nelegiuirea amoriților nu este încă deplină.

Și s-a întâmplat că, după ce a apus soarele și s-a făcut întuneric, iată, un cuptor fumegând și o lampă aprinsă au trecut printre acele bucăți. Geneza 15:1-17.

Cel ce avea să-i călăuzească pe Moise și pe copiii lui Israel ca un stâlp de foc noaptea și un nor ziua a trecut printre acele bucăți „tăiate” ca un cuptor fumegând și o flacără aprinsă.

Și Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe cale, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să le dea lumină, pentru ca să meargă zi și noapte. El nu îndepărta dinaintea poporului stâlpul de nor ziua, nici stâlpul de foc noaptea. Exodul 13:21, 22.

កាំភ្លើងដៃកំពុងឆេះ និងភ្លើងភក់ដៃកំពុងហុយផុសដៃ ជានិមិត្តរូបនៃសេសសំពៅ ឬសសរភ្លើង ហើយតំណាងឲ្យធាតុទំនាយមួយនៃដៃហានទីមួយ កុនុងចំណោមដៃហានទាំង បីដៃពាក់ព័ន្ធជនីងពុះជាមុចាស់បង្កកើតសញ្ញាសញ្ញាចំពោះអាប៉ារ៉ាម។
ជំពូកនេះចាប់ផ្តើមដោយពាក្យថា «កុំភ័យឡើយ» ដុបិតសាររបស់ទេវតាទីមួយគឺ «ចូរក្រោតខ្លួនចុះជាមុចាស់» ហើយអស់អុនកដៃដូចជាអាប៉ារ៉ាម ក្រោតខ្លួនចុះជាមុចាស់ នោះនឹងមិនចាំបាច់ភ័យខ្លួនចុះជាមុចាស់ឡើយ។ មានការភ័យខ្លួនចុះពីរបុរកទេ ពុរោះមានមនុស្សពីរបុរកទេ។

Mai departe, în pasajul legământului, Avram L-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire. Cei trei îngeri sunt paraleli cu lucrarea Duhului Sfânt, așa cum este prezentată de Ioan, care învață că Duhul Sfânt dovedește lumea vinovată cu privire la trei lucruri: păcatul, neprihănirea și judecata. Aceste caracteristici se aliniază cu cei trei îngeri, astfel că, după ce frica de Dumnezeu este prezentată în pasajul legământului, este identificat apoi al doilea pas, al neprihănirii, numai pentru a fi urmat de proclamarea judecății, care este a treia lucrare a Duhului Sfânt și solia celui de-al treilea înger. Primul pas al legământului a prefigurat solia primului înger, care este întotdeauna un fractal al tuturor celor trei solii. Cei trei pași ai procesului legământului reprezintă cei trei îngeri din Apocalipsa paisprezece.

După ce lui Abram i se socotește neprihănirea, marcând al doilea înger, el pregătește o jertfă, căci jertfa este pregătită chiar înaintea celui de-al treilea pas al judecății. Acea jertfă reprezintă jertfa leviților din Maleahi trei, care este ridicată ca un steag. Așa cum cele trei perioade de câte patruzeci de ani din viața lui Moise reprezintă soliiile celor trei îngeri, primii patruzeci de ani ai lui Moise cuprind toate cele trei etape ale soliei celor trei îngeri.

Testimoniul lui Moise începe cu părinții săi care se tem de Dumnezeu (primul pas), urmat de o probă vizuală. Al doilea pas include o probă vizuală, așa cum a fost cazul în Daniel capitolul unu, când Daniel mai întâi se teme de Dumnezeu și a refuzat să mănânce hrana babiloniană, iar apoi este pus la probă pe baza înfățișării sale fizice. Apoi, pentru Daniel, a fost a treia probă, trei ani mai târziu, din partea împăratului Nebucadnețar, un simbol al împăratului de la miazănoapte și al legii duminicale, care este solia celui de-al treilea înger.

Wazazi wa Musa walimcha Mungu, wakamweka ndani ya safina majini, na binti ya Farao akaongozwa kuona hali ile, kisha akatoa hukumu ya kuokoa mtoto huyo. Mwanzo wa maisha ya Musa ulikuwa ni kielelezo cha agano ambalo Mungu alifanya na wanadamu, na kisha, kupitia kwa Musa, Mungu pia alifanya agano na taifa teule lililochaguliwa kutoka miongoni mwa wanadamu. Agano la Nuhu na wanadamu linawakilisha umati mkubwa, na agano la Musa na watu wateule ni wale mia na arobaini na nne elfu. Sadaka ambayo Abram alipaswa kutoa ili kuthibitisha agano ilikuwa na nembo ya agano la Nuhu, kama alivyokuwa nayo pia Musa aliyelitimiza unabii wa Abram kama karne nyingi baadaye.

Jertfa consta în cinci animale felurite: o juncă de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un pui de porumbel. Păsările au fost lăsate întregi, iar junca, berbecul și capra au fost „tăiate” în două. Jertfa preînchipuie înălțarea unui steag în zilele de pe urmă, ca probă vizuală pentru omenire. Semnul vizual pentru fiica lui Faraon a fost pruncul Moise în arcă. Arca este simbolizată de cele opt suflete din arcă. Numărul „opt” este statornicit ca una dintre caracteristicile profetice ale steagului celor o sută patruzeci și patru de mii. Când iei în considerare cele cinci jertfe de animale și împarți trei în jumătate, atunci jertfa ta este alcătuită din opt părți, după cum a fost preînchipuit prin Noe și apoi confirmat în jertfa lui Avram.

Acele cinci animale, când sunt despicate după cum a poruncit Dumnezeu, reprezintă numărul „opt”, și, făcând astfel, ele reprezintă acele suflete de la sfârșitul lumii care au fost preînchipuite de cele „opt” suflete aflate în arcă. Semnul circumciziei, care este a doua treaptă în legământul întreit al lui Abram, trebuia împlinit în a „opta” zi după naștere, iar această rânduială a fost înlocuită de botez, care preînchipuie învierea lui Hristos, care a avut loc în a „opta” zi. Numărul „opt” este o trăsătură consacrată a legămintelor atât ale lui Noe, cât și ale lui Moise, iar ele îi preînchipuie pe cei o sută patruzeci și patru de mii care vor fi înălțați ca un steag de jertfă și care sunt „al optulea”, care este din cei șapte.

Acele cinci animale îi reprezintă pe cele cinci fecioare înțelepte, care, prefigurate de cei „opt” din arcă, vor trece dintr-o lume veche într-o lume nouă — fără să vadă moartea.

Jertfa lui Abram a fost o jertfă curată, căci toate animalele din jertfă erau animale curate și, împreună, ele reprezintă animalele principale folosite pentru arderile-de-tot. Solia primului înger include porunca de a se închina Creatorului, iar animalele de jertfă principale ale slujbei sanctuarului, care urma să fie instituită atunci când profeția lui Abram avea să se îplinească pe vremea lui Moise, sunt prezentate ca jertfe ale închinării, tipificând totodată și chemarea primului înger de a se închina Creatorului.

Versetul optsprezece afirmă în mod explicit: „În ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avram.” Acesta marchează primul dintre cei trei pași care prefigurează pe cei trei îngeri din Apocalipsa paisprezece. Etapa legământului din Geneza cincisprezece reprezintă solia primului înger din Apocalipsa paisprezece, urmată de un al doilea înger, care a fost prefigurat prin al doilea pas al legământului lui Avram, consemnat în Geneza șaptesprezece.

La al doilea pas, numele lui Abram este schimbat în Avraam. Abram înseamnă „tatăl este înălțat”, iar Avraam înseamnă „tatăl multor neamuri”. În chemarea lui Abram, a fost dată făgăduința de a deveni un neam mare, dar făgăduința nu a fost ratificată decât atunci când numele lui Abram a fost schimbat. Atunci el a devenit primul tată al unui popor ales al legământului. Pasul următor a preînchipuit solia celui de-al treilea înger, când Avraam este pus la încercare în privința jertfirii lui Isaac, fapt care a preînchipuit crucea, care a preînchipuit ziua de 22 octombrie 1844, care preînchipuie legea duminicală — care este solia celui de-al treilea înger. Acest al treilea pas al legământului s-a împlinit la douăzeci și doi octombrie 1844 și este prezentat în Geneza douăzeci și doi.

În al doilea pas, care este solia celui de-al doilea înger, unde numele lui Abram este schimbat, rânduiala circumciziei este statornicită ca „semn” al unui popor al legământului și al relației lui cu Dumnezeu. În istoria soliei celui de-al doilea înger, poporul lui Dumnezeu este pecetluit. Ei sunt înălțați ca un steag la solia celui de-al treilea înger, reprezentată de legea duminicală, dar sunt pecetluiți în perioada chiar dinaintea legii duminicale, care, în istoria millerită, ar fi chiar înainte ca ușa să se închidă la 22 octombrie 1844.

La même chose est vraie en ce qui concerne les trois décrets de sortie de Babylone qui ont inauguré la prophétie des 2300 ans, laquelle s'est achevée à l'arrivée du troisième ange, le 22 octobre 1844. Le temple fut achevé au cours de l'histoire du second décret, après le premier, mais avant le troisième. Les fondements furent posés durant le premier décret, et l'édifice du temple fut achevé dans l'histoire du second décret. Le troisième décret, en 457 av. J.-C., inaugura les 2300 ans, tandis que le décret lui-même rendait aux Juifs la souveraineté nationale. Au troisième waymark, un royaume est établi, comme le représente le rétablissement de la souveraineté nationale lors du troisième décret et l'élévation de l'Église triomphante comme une bannière au moment de la loi du dimanche.

Cel de-al treilea decret a prefigurat sosirea celui de-al treilea înger la nuntă, la 22 octombrie 1844. Mireasa se pregătește înainte de nuntă, nu la nuntă. Sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii este împlinită chiar înainte de legea duminicală, în perioada de timp reprezentată profetic ca testul chipului fiarei. Ni se spune că testul chipului fiarei este proba pe care trebuie să o trecem înainte de încheierea timpului de probă.

„Domnul mi-a arătat limpede că icoana fiarei va fi făcută înainte de încheierea timpului de probă; căci ea trebuie să fie marea încercare pentru poporul lui Dumnezeu, prin care se va hotărî destinul lor veșnic. Poziția dumneavoastră este o asemenea învălmășeală de inconsecvențe, încât doar foarte puțini vor fi înșelați.”

„În Apocalipsa 13, acest subiect este prezentat în mod limpede; [Apocalipsa 13:11–17, citat].”

„Aceasta este proba pe care poporul lui Dumnezeu trebuie să o treacă înainte de a fi pecetluit. Toți cei care și-au dovedit loialitatea față de Dumnezeu prin păzirea Legii Sale și prin refuzul de a accepta un sabat falsificat se vor așeza sub stindardul Domnului Dumnezeu Iehova și vor primi sigiliul Dumnezeului celui viu. Cei care părăsesc adevărul de origine cerească și acceptă sabatul duminical vor primi semnul fiarei.” Manuscript Releases, volumul 15, p. 15.

Ușa s-a închis la 22 octombrie 1844, preînchipuind ușa închisă la legea duminicală. Sora White afirmă că testul icoanei fiarei este testul pe care trebuie să-l trecem „înainte” de închiderea timpului de probă și afirmă, de asemenea, că acest test este locul în care se hotărăște destinul nostru veșnic. Înainte de legea duminicală, mireasa se pregătește, iar aceasta cere să aibă haina de nuntă potrivită, o haină care trebuie curățită prin focurile lămuritoare ale Solului Legământului. Sigiliul este pus înainte de nuntă, iar apoi nunta are loc la legea duminicală.

Soră White arată că sigilarea este o întemeiere în adevăr, atât intelectual, cât și spiritual. Ea mai arată că, „atunci când” poporul lui Dumnezeu este sigilat, „atunci” va veni zguduirea judecăților lui Dumnezeu. Zguduirea este alcătuită din judecățile care încep la cutremurul din Apocalipsa

unsprezece, care este legea duminicală din Statele Unite.

Templul millerit a fost încheiat la Strigătul de la Miezul Noptii, identificând că sigiliul este pus înaintea celui de-al treilea reper al judecății. În legământul lui Avraam, al treilea pas al judecății a fost Isaac pe Muntele Moria, prefigurând nu doar pe Hristos pe cruce, ci și aducerea ca jertfă a leviților din Maleahi trei.

Iar El va șede ca un topitor și curățitor al argintului; îi va curăți pe fiii lui Levi și-i va lămuri cum se lămuresc aurul și argintul, ca să aducă Domnului un dar de mâncare în neprihănire. Atunci darul de mâncare al lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de demult.

Și Mă voi apropia de voi pentru judecată; și voi fi un martor grabnic împotriva vrăjitorilor, și împotriva preacurvarilor, și împotriva celor ce jură strâmb, și împotriva celor ce asupresc pe simbriaș în plata lui, pe văduvă și pe orfan, și abat pe străin de la dreptul lui, și nu se tem de Mine, zice Domnul oștirilor. Maleahi 3:3-5.

Po procesu očišćenja, prinos će „tada” biti kao u drevnim danima, a prinos se pripravlja tijekom završnoga čina suda, jer se tada leviti koji su očišćeni i pripravljeni kao prinos suprotstavljaju ludim djevicama protiv kojih će Krist biti „brz svjedok”. Taj „brz svjedok” jest „vjerni svjedok Laodicejskoj crkvi”, koji Šebnu baca kao loptu u daleko polje i koji Laodicejce iz svojih usta izbacuje silovitim povraćanjem. Razdvajanje pšenice i kukolja bit će brzo, jer su završni pokreti brzi. Taj brzi glasnik jest Onaj koji iznenada dolazi u svoj Hram u trećem poglavlju Malahije.

Ridicarea ofrandei în Maleahi „ca în zilele de odinioară” este ridicarea steagului celor o sută patruzeci și patru de mii; a fost ridicarea ofrandei celor două pâini legănate de la Cincizecime; a fost ridicarea șarpelui pe prăjină în pustie; a fost ridicarea lui Hristos pe cruce și a fost ridicarea lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego în cuptorul de foc împreună cu Hristos, în timp ce întreaga lume se minuna și se uimea; a fost publicarea diagramei din 1843 și scopul intenționat al diagramei din 1850.

A fost în cea de-a doua etapă a legământului lui Avraam că rânduiala circumciziei a fost instituită și impusă, devenind astfel semnul legământului. Avraam, spre deosebire de Moise, l-a circumcis îndată pe Isaac, astfel încât, atunci când l-a ridicat ca jertfă în cea de-a treia etapă, Isaac să reprezinte semnul. Acest semn avea să fie mai târziu înlocuit de botez, care împreună dau două mărturii despre semnul crucii.

„Care este sigiliul Dumnezeului celui viu, care este pus pe frunțile poporului Său? Este un semn pe care îngerii, dar nu ochii omenești, îl pot citi; căci îngerul nimitor trebuie să vadă acest semn al răscumpărării. Minte înzestrată cu pricepere a văzut semnul crucii de pe Calvar asupra fiilor și fiicelor înfiați ai Domnului. Păcatul călcării Legii lui Dumnezeu este îndepărtat. Ei au haina de nuntă și sunt ascultători și credincioși față de toate poruncile lui Dumnezeu.”
Manuscript Release, nr. 21, 51.

În primul pas al legământului din Geneza cincisprezece este identificată o profeție de timp de 400 de ani de robie, iar Pavel identifică aceeași perioadă ca fiind de 430 de ani. Calculul lui Pavel

începe cu chemarea din Exodul doisprezece, căci el include timpul pribegiei lui Avram. Dacă sunt cercetați cu atenție, cei patru sute de ani în raport cu treizeci de ani constituie un simbol prezentat de Pavel, iar cei patru sute de ani prezentați de Avram constituie un alt simbol. Așadar, ce reprezintă perioada de patru sute de ani, ce reprezintă perioada de patru sute treizeci de ani și ce reprezintă cei treizeci de ani?

Cercetătorii au demonstrat în mod just că cei patru sute treizeci de ani pot fi împărțiți în două perioade de câte două sute cincisprezece ani: prima perioadă, lipsită de robie și sclavie; a doua, de sclavie.

Abraham a intrat în Canaan la vârsta de 75 de ani, iar Isaac s-a născut când Abraham avea 100 de ani (25 de ani mai târziu). Iacov s-a născut când Isaac avea 60 de ani, iar Iacov a intrat în Egipt când avea 130 de ani. Aceasta însumează 215 ani în Canaan și 215 ani în Egipt, pentru un total de 430 de ani. Pentru un cercetător al profeției, aceasta oferă două mărturii, din două simboluri ale legământului, pentru Pavel, după cum și Abram și-a avut numele schimbat. Pavel indică 430, iar Abram 400. Împlinirea, linie peste linie, a două profeții de timp înrudite este asociată cu perioada primului legământ care a dus la întemeierea poporului ales al lui Dumnezeu.

Panahon ginkarihi ni Cristo ha kasaysayan basi pamatud-an an kauyonan ha kadam-an sulod hin usa ka semana, an nasabi nga semana nagrirepresenta hin duha nga nagkakaugnay nga mga tagna mahitungod han panahon. An tagna ni Pablo nga upat ka gatos kag katloan ka tuig mahimo bahinon ngadto ha duha nga magkapareho nga mga bahin, sugad man han semana ni Cristo. An 215 ka tuig ha Canaan nga sinundan han 215 ka tuig ha Egipto, nga nagtitipo han pagpamatuod ni Cristo ha Iya kalugaringon nga persona sulod hin 1260 ka adlaw, nga ginsundan han 1260 ka adlaw han pagpamatuod ni Cristo pinaagi han persona han Iya mga disipulo. An 2520 ka adlaw nga ginpamatud-an ni Cristo an kauyonan nagrirepresenta liwat han pito ka mga panahon nga amo an “pakig-away han Iya kauyonan.”

Ab 723 î.Hr. până în 1798 sunt 2520 de ani, iar acești ani sunt împărțiți în două perioade de câte 1260 de ani, reprezentând păgânismul care calcă în picioare sanctuarul și oastea timp de 1260 de ani, urmat de papalitate, care calcă în picioare sanctuarul și oastea timp de 1260 de ani. Mijlocul săptămânii lui Hristos a fost crucea, iar mijlocul săptămânii (538) produce 1260 de ani de mărturie păgână, urmați de 1260 de ani de mărturie păgână din partea discipolului papal al păgânismului. Când împărăția de har a lui Hristos a fost împuternicită la cruce, aceasta a prefigurat anul 538, când împărăția antihristului a fost împuternicită. La cruce, Israelul literal a fost trecut cu vederea, iar Israelul spiritual a început. În 538, păgânismul literal a fost trecut cu vederea, iar păgânismul spiritual a început.

Profeția lui Abram despre patru sute de ani este, de asemenea, de patru sute treizeci de ani. Este aceeași profeție, dar înfățișată prin două simboluri ale legământului. Aceste două profeții de timp înrudite identificau robia și eliberarea poporului lui Dumnezeu, care urmau să se îplinească la începutul istoriei legământului Israelului antic. La sfârșitul istoriei legământului Israelului antic, există o profeție de timp care se aliniază cu o alta, într-o relație de o zi pentru un an, identificând astfel două profeții de timp care subliniază eliberarea și robia.

În istoria de mijloc a începutului și sfârșitului Israelului antic îl găsim pe Daniel în robia Babilonului. Din acea istorie de legământ, care identifică robia și o fângăduință de izbăvire, este prezentată profeția care leagă istoria de legământ a Israelului antic de istoria de legământ a Israelului modern. În cartea lui Daniel sunt identificate două profeții de timp. „Jurământul” celor „șapte vremi” ale lui Moise din Leviticul douăzeci și șase este identificat în Daniel 9/11, precum și întrebarea din versetul treisprezece din Daniel opt, care conduce la răspunsul din versetul paisprezece, care identifică profeția celor 2300 de ani. „Jurământul”, care, dacă este călcat, devine „blestemul lui Moise” în Daniel nouă unsprezece, atunci când a fost adus la îndeplinire în anul 677 î.Hr. împotriva împărăției de sud, s-a încheiat la 22 octombrie 1844, la fel ca și cei 2300 de ani. Ambele împrăștieri ale celor 2520 sunt cuprinse în întrebarea din versetul treisprezece, iar răspunsul din versetul paisprezece este cel al celor 2300.

Ca și în cazul lui Moise, alfa istoriei legământului Israelului antic, și ca și în cazul lui Hristos, omega istoriei legământului Israelului antic, istoria de început, alfa, a Israelului modern a inclus două profeții de timp intercorelate. Una reprezenta robia și sclavia, iar cealaltă izbăvirea. Împărțirea celor 430 de ani în două perioade egale în istoria alfa a Israelului antic a prefigurat împărțirea profetică repetată în săptămâna în care Hristos a întărit legământul, iar perioada intercorelată de judecată pentru călcarea legământului, care a fost împărțită în două perioade egale, înfățișează doi martori: că istoria alfa a Israelului modern avea să aibă o ancoră profetică asemănătoare. Cei 2520 de ani și cei 2300 de ani, încheindu-se împreună, oferă al treilea martor al celor două profeții de timp intercorelate, care cuprind o profeție împărțită în mod egal la mijloc.

Trei martori ar conduce un suflet să se aștepte ca, atunci când Domnul intră în legământ cu cei o sută patruzeci și patru de mii în istoria omega a lui Israelul modern, să existe două profeții înrudite ale timpului profetic și o perioadă conexă împărțită în două părți egale; dar nu poate fi așa, căci, atunci când Domnul a intrat în legământ cu Israelul modern, El Și-a ridicat mâna către cer și a proclamat că timpul nu va mai fi.

Legământul celor o sută patruzeci și patru de mii este reprezentat prin două pâini legănate din darul de grâu al celor dintâi roade. Structura profetică a trei martori, urmată de o mărturie dublă căreia îi lipsește distincția timpului profetic, se regăsește în jertfa lui Avram: o juncană (care a fost împărțită în mod egal), o capră (care a fost împărțită în mod egal) și un berbec (care a fost împărțit în mod egal), urmate de o turturea și un porumbel.

Primele trei jertfe aveau toate atașați trei ani simbolismului lor, arătând că ele reprezintă trei jertfe care aveau timp profetic. Nu numai că toate cele trei jertfe aveau timp profetic, dar fiecare dintre ele avea un timp profetic împărțit în mod egal în două perioade. Turturica și puiul de porumbel nu au vârstă atașată, ci trebuiau doar să fie tinere, căci ele reprezintă ultima generație a poporului legământului, care este reprezentată prin două păsări, sau două turme.

Cele două turme reprezintă marea mulțime și cei o sută patruzeci și patru de mii, însă cele două păsări au o semnificație secundară. Porumbelul este una dintre jertfele pentru sanctuar, iar când cercetați identificarea porumbelului ca jertfă, de cele mai multe ori el desemnează un tip de turturică; pe când porumbelul din jertfa lui Abram identifică o pasăre atât de tânără încât nu are

pene, sau, mai rău încă, o pasăre căreia i-au fost smulse penele. La acest nivel profetic, cele două păsări sunt grâul și neghina.

În zilele de pe urmă, stindardul va fi ridicat spre ceruri ca o pasăre, și aceasta chiar în vremea când două păsări necurate vor ridica nelegiuirea și o vor așeza pe tronul ei în Șinear.

Atunci îngerul care vorbea cu mine a ieșit și mi-a zis: „Ridică-ți acum ochii și vezi ce este aceasta care iese.” Și am zis: „Ce este?” Iar el a zis: „Aceasta este o efa care iese.” A mai zis: „Aceasta este înfățișarea lor pe tot pământul.” Și iată, s-a ridicat un talant de plumb; și aceasta este o femeie care șade în mijlocul efei.

Și a zis: „Aceasta este răutatea.” Și a aruncat-o în mijlocul efei; și a aruncat greutatea de plumb peste gura ei.

Apoi mi-am ridicat ochii și m-am uitat, și iată că au ieșit două femei, și vântul era în aripile lor; căci aveau aripi ca aripile unei berze; și au ridicat efa între pământ și cer. Atunci am zis îngerului care vorbea cu mine: „Unde duc acestea efa?” Și el mi-a zis: „Ca să-i zidească o casă în țara Șinearului; și ea va fi întemeiată și așezată acolo pe temelia ei.” Zaharia 5:5–11.

Papita, reprezentată ca „răutate”, sau de Pavel ca „cel nelegiuit”, a primit rana ei de moarte în 1798, când un talant de plumb a fost pus peste efa în care șade. După aceea, spiritualismul și protestantismul apostat o vor ridica și îi vor zidi o casă în Șinear, chiar în același moment în care Dumnezeu va fi sfârșit de zidit casa pe care urmează să o înalțe ca un steag. În Zaharia, steagul contrafăcut este femeia nelegiurii, iar steagul sunt reprezentați ca porumbei. Atunci lumea va alege între Roma, care este colivia oricărei păsări necurate și urâte, și porumbelul, un simbol al legământului lui Dumnezeu cu omenirea.

וְיִעַל לְכָל בּוֹלָפוֹ הָאֲמֻט חוֹרֵלְכָל הַמְּשֻׁמוּ מִיְדֵשׁוֹל וְיִעַמּוּ יְהוָה, הַלּוֹדֵגָה לְבַב הַלֶּפֶן, הַלֶּפֶן: רַמְאֵל מוֹצֵעוֹ לּוֹדֵג לּוֹקֵב אֶרְקָנוּ
18:2 תּוֹלְגָתָהּ. בְּעֵתָמוּ אֲמֻט

Christos i-a spus, în legătură cu moartea și învierea Sa: „Stricați templul acesta și în trei zile îl voi ridica.” Aceste trei zile reprezintă o perioadă profetică în care este ridicat un templu, așa cum s-a întâmplat în cazul lui Moise, al lui Hristos și al milleriților. Cerința ca jertfa lui Avram să fie dintr-o juncană de trei ani, o capră de trei ani și un berbec de trei ani reprezintă faptul că, în cadrul fiecăreia dintre cele trei istorii ale legământului pe care le luăm acum în considerare, urma să fie zidit un templu. Templul final al legământului celor o sută patruzeci și patru de mii este steagul care trebuie să fie ridicat ca o coroană către cer. Din acest motiv, juncana, capra și berbecul sunt fiare ale pământului, făcând astfel deosebirea față de păsările care zboară în ceruri. Templul legământului care este zidit în zilele de pe urmă este atunci când Ierusalimul este înălțat deasupra tuturor dealurilor și munților.

Deși încă nu am identificat fiecare element al primului dintre cei trei pași ai legământului lui Avram, până acum, fiecare element pe care l-am luat în considerare are un corespondent în începutul și sfârșitul vechiului Israel literal și în începutul Israelului modern. Am arătat cei trei pași ai îngerilor din Apocalipsa paisprezece în primul pas al legământului lui Avram. Fractalul celor trei îngeri care se află în primul pas al legământului lui Avram va fi susținut și mai clar atunci când

vom lua în considerare al doilea și al treilea pas al legământului lui Avram.

Ofrandele „opt” ale lui Abram reprezintă nu doar ofrande care aveau să devină parte a ritualurilor sanctuarului lui Moise, ci ele identifică și confirmă rolul timpului profetic în istoria poporului legământului lui Dumnezeu. Ele confirmă începuturile și sfârșiturile lui Israel ca popor ales al lui Dumnezeu, fie literal, fie spiritual.

Cei 430 de ani ai lui Pavel reprezintă o perioadă profetică ce nu poate fi separată în mod logic de cei 400 de ani ai lui Avram. Când sunt suprapuși unul peste celălalt, ei dau naștere unei perioade de treizeci de ani, urmată de patru sute de ani. De aici vom continua în articolul următor.

„Profețiile consemnate în Vechiul Testament sunt cuvântul Domnului pentru zilele din urmă și se vor împlini tot atât de sigur cum am văzut pustiirea orașului San Francisco.” Scrisoarea 154, 26 mai 1906.